

ЦІНА 40 ПФЕНІГІВ

КОМАР

ДВОТИЖНЕВИК САТИРИ
і гумору

ЗАЯВА ПРОВодУ ОУН

у зв'язку з Деклярацією Закордонного Представництва УТВР. ОУН подає своє наступне становище:

1. УТВР і ОУН своїми функціями є дві різні формації, організаційно зовсім окремі одна від одної. Таке саме відношення є між Закордонними частинами ОУН і Закордонним Представництвом УТВР.
2. ОУН не відповідає за опубліковану Деклярацію ЗП УТВР і її не підляє.

Львів. На зборах мешканців Львова запропонував письменник Яр. Галан закрити український театр ім. Заньковецької, якого немає кому відвідувати, і на бажання переважної більшості Львовян ставити п'єси в таджицькій мові.

Мюнхен. Бандерівці лише тому погодились увійти до складу Української Національної Ради, що жахливо бояться „Комаря”.

Авгсбург. У футбольних змаганнях в Авгсбурзі Україна тільки тому зремісувала з польською репрезентаційною дружиною і не всунула їй п'ять баняків, щоб, за інструкціями ред. Р. Ільницького, щераз доказати полякам, що в далекопростірній концепції „Мендзиможа” Україна є рівнорядним партнером і не має супроти Польщі агресивних інспірацій.

Оттава. Українські погребники Канади одержали від американських комуністичних кіл пропозицію надати Сталінові почесне звання „найкращого європейського погребника.”

Москва. Відповідь на останню ноту ССРСР написав тому по-московськи, що дотеперішню людину, яка перекладала всі урядові письма на англійську мову, засуджено за той ухил до страти, а другу людину, яка знала б „капіталістичну мову” не вдалось підшукати.

Париж. Для викликання нових комуністичних заворушень у Франції приказав Сталін Торезові zorganizувати на себе невдалий револьверовий атентат. Атентатчик рішуче повинен мати при собі англійський револьвер і книжку Бернса „Говорячи без обиняків”.

— А в вас чому такі довгі носи?
— Бо нас довго в Європі за носи водили.

Ненормальна атмосфера

Серпень! Серпень!
Свищуть коси,
Тут — дебати,
Там — воприси,
Там — тачанки,
А тут — бомби.
Катаклізми й катакомби.

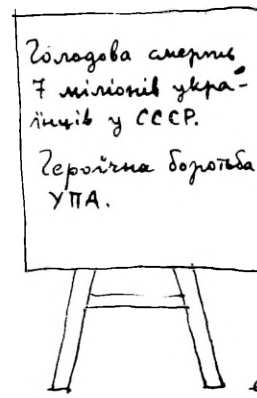
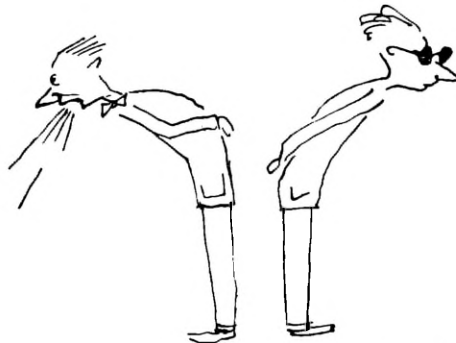
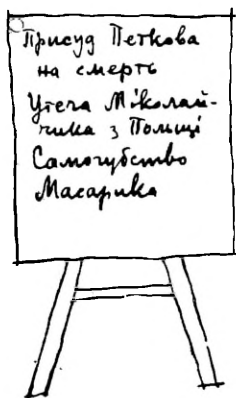
Тіто вийшов
З Комінформу,
Сталін кинув
В комин форму,
Світ йде в пропасть
Божевільно,
Хтось маячить:
Львуф і Вільно!!!

Серпень! Серпень!
Свищуть коси,

Хтось комусь
Оттаву скосить,
Бо, як є щось на пеньку,
Не попросить таБаку
Всюди шумно,
Всюди дико...
Хоч погода,
То громи ко-
Роткі Цат плянує в креси...
Ох, компреси! Гей, компреси!
В нас — що купка,
То філістри,
І міняйли і міністри.
Я також в добу гріховну
Взяв би теку,
. але повну.

АРСЕНІЙ СМУТОК

СЛАБИЙ ЗІР ТЕПЕРІШНЬОГО ПОЛІТИЧНОГО СВІТУ

Тут я усе прекрасно бачу...
Протестую!!!

Тут і в окулярах нічого
не закрімичую...

Рими про зрине ФАКТ

Десь записано в Михальді,
Що в таборі Міттенвальді
Командантом є пан Дужий,
А керує всім не Дужий...

ПРО ВИБОРИ В БЕРХТЕСГАДЕНІ

Як там вийшов Берхтесгаден,
Кожен нині вістки жаден.
Все ж не було там підплати,
Бо нема що вибирати.

ПЕРЕСЕЛЕНЧА РАДА

Скарбниця мусить мати — центи,
А кожна будка — фундаменти.
У ГУПР-і ж пляни і гостинці
Лежать, покладені на глиниці.

—ДОР

МУДРОДЗВОННІСТЬ

(Наслідування В. Скорупського)

Сян — Дін. День, синь.
Тин, тін; сон динь.
Там — дім, дим дум.
Тям: там — сам сум!

І. КАЧУРОВСЬКИЙ

ЧИТАЮЧИ „БУРЮ В МУРІ”

Низькопородний сміх, часами — хуліганство
І відсмак пліснявий советського плужанства,
І тут же Юрій, наш романтик-активіст,
Активно розгорнув скравкомобастий хист.
А хто ж пильнує цих баюр і Л. де Дур?
Хто фірму їм дає? Дивлюся ззаду: МУР!

СЛАВОЖАД МУРОВИТИЙ

ПО ЧИТАННІ ЗБІРКИ „БІЛИЙ СВІТ”

„Якось пречорна вовча мацапура,
покривлена 'д скаженства, заступила
світ сонця!... Пастуху звелю: турни
в пустиню без огню й води — нікчем!...
Жахлива плата! Світ від сліз промок”.
— Отак і „Білий світ” від сліз промок.

Р.Ч.

ПІСЛЯ ДЕВАЛЮАЦІЇ

— Як чуетесь після девалюації?
— Як в лісі.
— Чому як в лісі?
— Бо чим далі, тим темніше.

ПІД ЧАС ПАНІКИ

— Куди задумете тікати, як
вибухне війна?
— Десь недалеко.
— Цебто?
— До сховища.

ПО НАРОДНІЙ МАТУРІ НА ЕМІГРАЦІЇ

— А ви і далі відокремлюєтеся по... традиції.

ПІСЛЯ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

— До чорта! Це ж сильніше від атомбомби!...

Л. ДЕ МАРІНІ

Раз Ви в „Часі”, раз в „Трибуні”, а ніколи в „Вістях”
Ви знайшли собі псевдонім, та не знайшли місця...

×

ІВАНОВІ БАГРЯНОМУ

Ви кажете, що Вас цікавить розібрала,
Чому це так „Комар” пищить на „Генерала”?
Вина це не моя, лиш Ваша творча хиба,
Що вийшов „Генерал” такий, як з рака риба.

Подумайте ж самі — який тут глум таїться:
Який він генерал, як комаря боїться?

РЕДАКТОР З „КОМАРЯ”

ПРИГОДА НА МОРІ

Корабель з діпі почав тонути...
— Гевалт, рятуйте, я не живу! закричав жид і впав непритомний. Німець відштовхнув його ногою і перший поліз у човен. Чех, побачивши, що німець сидить вже безпечно в човні, і собі спустився до нього. Італієць, вхопивши гітару, скочив у човен і далі продовжував свою серенаду. Француз, вскочивши за ним, почав відразу сперечатися з німцем за місце. Москаль побіг у сторону корабельного магазину й через хвилину вийшов, обвантажений горілкою. Качаючись по палубі і затаючи „ех, ухнем...”, він ледве зліз у човен. Англієць спокійно підійшов до капітана, потиснув йому руку і з гордовитим виглядом почав сходити по штурвовій драбині. На палубі залишився тільки капітан і українець.

— Тікайте скорше, бо корабель тоне! — крикнув до нього капітан.

— Га?! Тоне, кажете? Нічого, якось то воно буде... — відповів українець, чухаючи потилицю.

Як Сталін уявляє собі переговори з Тітом...

Як політика об'їла тітку Марфу

Веселої вдачі тітка Марфа. Нічого й казати... Як той кулик на болоті: і щебече, і топчює, а то й оком підморгне, коли то їй до вподоби. Словом, не жінка — а гріш німецький перед девальвацією... Але після відсвяткування чергових іменин своїх, звелась тітка на ніщо. На чоловіка гримає, до сусідів не вітається... Лишень сидить собі в хаті, напіндючившись, та все кигті терпужком чухає.

А все то лихо, людоньки, політика накоїла. І треба ж було її чоловікові, Дмитро Поплентаченку, перед саміснькими іменинами дружини з політичними особами заізнатися! Ну, й запросив він їх до себе на „горнятко чаю”.

Прийшли. Тітка Марфа також невідтоптаного віку: за чарку, за пляшку — та на стіл. Випили, закусили і після політичної дискусії розчуйливо заявили:

— Ми, — кажуть, — ваші услуги Асвабідельному Двіженію Народов Росії нікогда не забудем. А уж ваші спасобності, гаспадин Поплентаченков, всімі статьямі шибаються на міністра харчевой промишленності. Вообще, действуйте — абіжени не будете!

— Чуєш, жінко? — звернувся Дмитро по відході гостей до Марфи. — Гі — гі... Міністром буду.

— Та що ти верзеш, чоловіче добрий?...

— Те, що чуєш. Ось накажу зараз тобі звертатися до мене не, як до одного, а як до двох зразу. І що ти мені зробиш, га?

І на другий день вранці Дмитро Поплентаченко вирішив розвернути на всю широчінь свої міністерські здібності. Шмигнув на Шляйсгайм — дістав м'яса (хоч, правда, на підкові, та все ж таки м'ясо); пурхнув на Богенгавзен — і „стінолаз” тут, як тут; скочив на Маріін пляц — і оселедчики з'явилися. Не пройшло й півдня, як вже задоволена тітка Марфа з нечуваною швидкістю виробляла з харчового делікатесу всеможливі і неможливі витрибенки, починаючи з відбивних по-українському та кінчаючи крутеліками по-російському.

А по скінченні трудового дня подружжю Поплентаченків самозадоволено лежало в ліжку і дискусувало над прелегентами, які мали бути запрошені завтра на чергові іменини тітки Марфи.

Після гарячих дебатів було одноголосно вирішено запросити всю політичну братію, яка полирає і пророкує міністерську кар'єру Дмитра Поплентаченка, розраховуючи одним пострілом убити двох зайців: бути небуденним політиком та зібрати витрачені гроші на приготування іменин. „Бо політи-

ка, як твердить тітка Марфа, — все ж таки діло грошове”

І наступного дня, по обідній порі, кімната Поплентаченків почала насичуватися політичними діями всіляких калібрів і звань, зате єдиних і неділимих бажань: як можна смачніше поїсти надурнячок.

Підійшов час. Гости сараною обсіли переважаний асортиментною стравою стіл. І за декілька хвилин він уже був доценту спустошений „асвабідельною” братією.

— Гаспада! Не будем мелочни... — загундосив п'яним голо-сом один із „гваздей” неділимчества, помітивши, як щойно тітка Марфа зробила рух покряяти величезний пиріг. — Ну зачем нам єдіное тело пірога резать на часті? Подайте мне его ціліком!

— Ціліком!... Єдіно!... Неделімо!... — заревла й собі братія, глотаючи решту страви та, запиваючи її синім, як пуп, спиртом. Затє неросторопним господарям „малоросам” навіть і хвостика від оселедця не дісталося.

Опам'ятавшись аж другого дня, тітка Марфа шукаючим зором снувала по кімнаті, намагаючись помітити хоч сліди від вчорашньої страви, та, переконавшись наочно, що вона дійсно таки цілком „асвабіджена” від місячних запасів їжі, почала ремствувати на свого чоловіка, який стояв перед вікном і розважливим поглядом дивився на грайливись сонячного проміння, відбитого на півстертії підкові від вчорашнього м'яса. А розваживши, пробубонів:

— Не суперечу: може політика — діло й грошове, але об'їсти тебе може. **ВАСИЛЬ СТЕРНЯ**

ДИПЛОМАТІЯ

Соколовський стрінувся з Робертсоном і під словом чести зобов'язався направити всі дотеперішні політичні непорозуміння в справі Берліну. Бачучи, що Робертсон йому не довіряє, каже:

— Як я вам даю своє слово чести, то воно в мене багато важить...

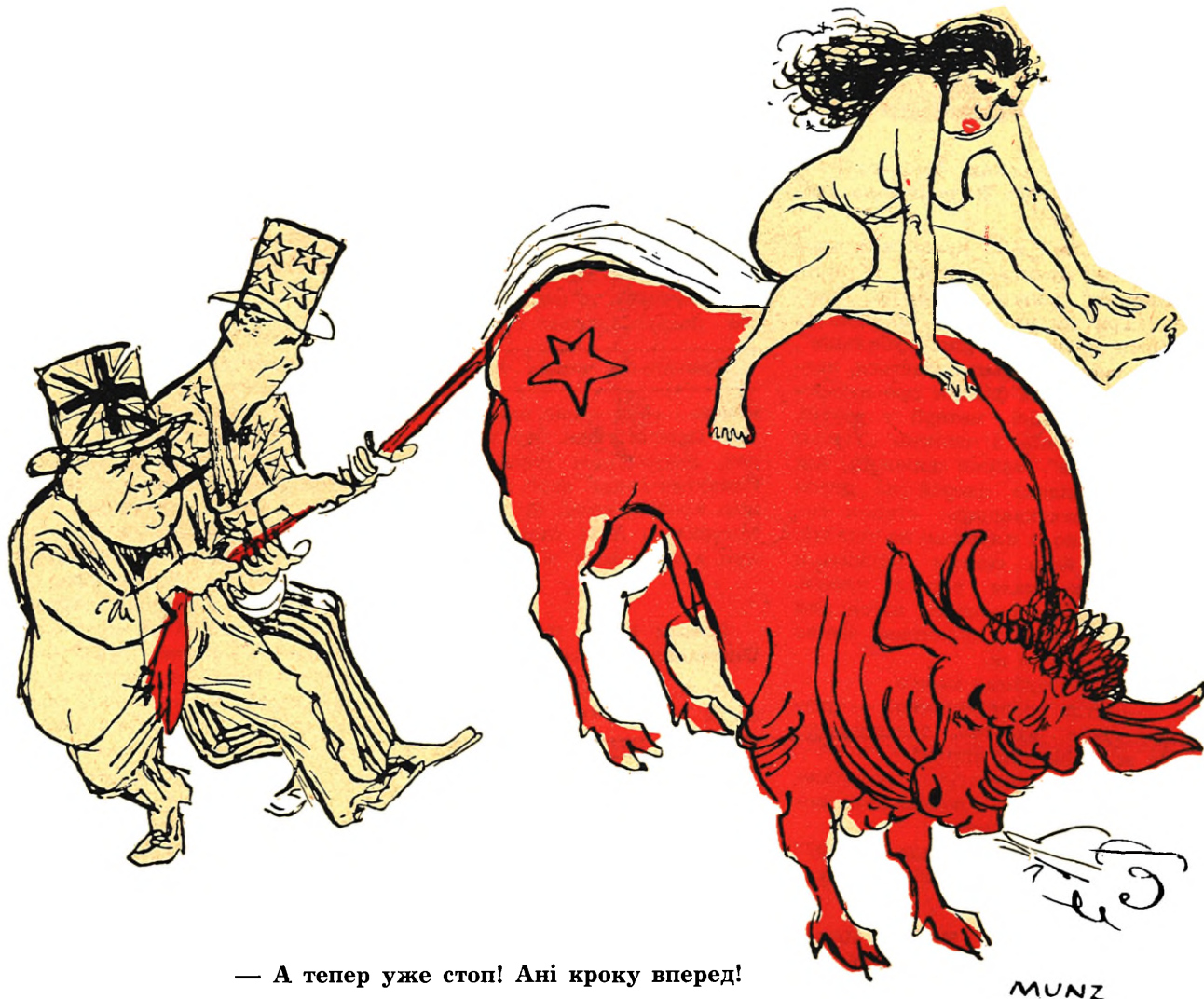
— І тому, що воно в вас багато важить, — каже Робертсон, — то думаю, що важко вам буде його додержати...

В КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ

Учень ужгородської гімназії захворів і кілька днів не відвідує школу. Господар кляси, родовитий москаль зпід Козятина, відвідує його дома.

— Очень болен ваш син? — питає матері учня.

— Очі його не болять, паночку, — каже стурбовано мати, — лиш його в боці щось поколює...

— А тепер уже стоп! Ані кроку вперед!

MUNZ

ПРАВДА

— Чому Ленін лежить осібно в мавзолеї, а не разом з іншими на кладовищі?

— ?

— Бо напевно не дав би людям навіть у гробі спокійно полежати.

У НЬЮ ЙОРКУ

Вишинський, перебуваючи недавно в Нью Йорку, зайшов з Воллесом на прем'єру опери одного з відоміших американських композиторів.

Прослухавши її кілька хвилин, знеохочено махнув рукою і сказав:

— Неінтересний жанр!

— А що вам найбільше подобається? — запитав невдоволено Воллес.

— Політичні комедії з нотами!
— відповів большевик.

НЕ МУЧИВСЯ

— Чи давно помер ваш чоловік?

— 2 місяці по шлюбі.

— О, то, бідний, не мучився довго!

В ЦАРСТВІ КОМУНИ

Іхав дядько крізь село
Та й притрапилося зло.
Бо неспричком, як на злість,
Заскрипіла в возі вісь.

Глянув дядько: Он то як!
Значить, дьогтю — каже — брак.
І усе село зійшов,
Але дьогтю не знайшов.

Глянув гнівно: Ой, гай, гай...
Хоч кладись і умирай.
Тьохніки у нас чортма,
Але дьогтю, то нема.

Раптом з сіл, чи може з міст,
Взявся з „Таймсу” журналіст.
Біля воза тихо став
І про лихо розпитував.

Щоб зламати біду наскрізь,
Дядько взяв лайно на вісь,
Патиком розсмазував
І чужинцеві сказав:

— Ну, тепер пайдьом вперед,
Ви ж подайте до казет,
Що яка в країні власть,
То така буває й масть.

ЕФРЕМ

З ЖИТТЯ ШКОТІВ

Один шкот казав витатуювати собі на всьому тілі різні образки і як тільки його діти починали у нього просити грошей на кіно, він роздягався й бігав перед дітьми цілі дві години, щоб вони уявляли собі, що вони в кіні.

Два шкоти були на прогульці в горах. Раптом один з них провалився в провалля. Другий підбіг на край провалля й побачив, що його товариш висить над проваллям, тримаючись дослівно кількома пальцями за малий камінець.

— Підожди хвилину, я скочу до села й принесу шнура, щоб тебе витягнути.

Через добрих дві години він знов появився.

— Давай скорше шнура, бо вже не можу довше держатися! — кричить перший шкот.

— Не маю шнура. Ці сволочи хотіли в мене дві марки, хоч я вже давав їм марку вісімдесят.

Р. Личаківський: Любовна історія. Оповідання. Видавництво „Заграва”. 1947.

Одинокий твір нашої еміграції, який не мучить читачів. У цілій книжці найкраще місце таке: „... Три вагони поїзду (в Україні), що їх призначено для „тубильців”, вже набиті людьми, здається, всупереч законам фізики про невідомість однієї матерії у другій. Решта вагонів, з написом „Тільки для німців”, майже порожня. Аж ось з вихідних дверей на перон вибігає, захекавшись, старий сивий дядько з клунком на плечах. За полу його свитки держиться судорожно мале русяве хлоп'я. Побачивши порожній вагон для німців, дядько з полегшою зітхає і простує туди ж.

За ним підбігає хлоп'я.

— Куди прещ, старина? — грізно гукає вусатий залізничник. Це ж вагон для німців!

Дядько зупиняється, розгублено кліпає очима, і по хвилині зворушливо-наївно питає:

— А де ж вагон для людей? Це дійсно велика література.

✕

Лев Яцкевич: Чавун. Поезії. Видавництво „Святозар”. Берхтесгаден-Мюнхен. 1948. Віньєта проекту Ф. Марка. Стр. 32.

В добу, коли численним письменникам закидає наша літературна критика невміння писати, автор „Чавуна” показав своїм твором свідомство власної незаперечної грамотності. Він писати вмів і може зовсім зрезигнувати з курсу неписьменних в Берхтесгадені...

Книжка, як на сучасні обставини, дуже цінна (3 марки!), бо, поруч оспіваного Скорупським прутика, Баркою-соняшника, а Осьмачкою — крука і нявкання на горішці kota — автор виніс на поверхню літературного дня новий об'єкт мистецького захоплення — чавун і започаткував нову сторінку в книзі розвитку нашої органічно-чавунної поезії.

Слова автора: „Я живу і нудую” (Стр. 26) — найвиразніше коментують причини появ неодних наших творів, які вдираються в відхилені і ніким нехоронені двері нашої еміграційної літератури. Дебют автора, який досі крім грошей нічого не видавав, наскрізь вдалий і його рішуче поручаємо Верифікаційній Комісії МУР-у.

Яр Славутич: Правдоносці. Збірка збірок. Автсбург. 1948. Мистецьке оформлення М. Дмитренка. Марка „Золота Брама”.

Автор вельми скромний. У виданій книжці не дає про себе сказати ні одного нового слова. Складачі про нього скромно сказали на суперобкладинці, а Чапленко нескромно в „Українських Вістях”. Передмову, Шевчук не написав Косач Славутича не згльорифікував, а Шерех не привівняв його до Шевченка. А шкода!... Чейже оба послуговуються українською

Присядуйте нових читачів!

мовою і обох еднає минуле України. Перечитуючи оту збірку збірочок, насувається питання: Чому Славутич пише свої поезії власною кров'ю, коли Ептон Сінклер, Містраль і Ануї пишуть звичайним крамничним чорнилом?

Олекса Рань: Крилата Жінка. Оповідання. Автсбург. 1948.

Помилка в наголовку. Як видно зі змісту, автор повинен був свій твір назвати „Крилата Фраза”. Поза цим Автсбург дуже відоме місто і, як пригадую собі, має катедру з VIII. ст., про яку можна прочитати не одну друковану розвідку. В ній теж появились „Апостоли” Барки і „Байки” Манила...

І ВІД РЕДАКЦІЇ

Павло Дубів, А. Обидві посилки одержали. При нагоді використасемо. Щиро здоровимо.

П. Ідидонас, Зальц. Ваш перший і другий листи ми одержали. Поради й завваги все радо приймасемо, якщо вони щирі і серйозні. Перша посилка, не маючи тих обидвох прекмет, потрапила, як звичайно, до редакційного коша. „Отаманія прапорна” задовга, негумористична й не по-поетичному написана. Погані рими (державний — лягавий, губерніяльні — державні, невідомий — повітовий — і т. д.). Найкраще з цього всього цей роздинок:

Ой, ви, сірі, жовтороті

Носії руїни,

Не забруднюйте болотом

Прапор України!

А ви, Шановний Авторе, „Комаря”. Поправляти чужу працю значно легше, ніж творити самому. Сердечно здоровимо і дякуємо за признание.

П. Мартович, Міт. Маєте зовсім рацію — ми в „Комарі” веселий народ, тільки шефредактор жонатий.

П. Гойдан, Цуф. Не маєте праці? Нічого Вам не порадимо. Ви чому собі досі не заложили якусь партію і не вийшли міністром?

П. Л-зький, Берх. Кажете, що інж. Гладиповського кличуть бароном. Добре роблять. Маючи багато баранів, чому б нам не мати хоч одного барона?

Потап Тигрохал, Авт. Байка „Тітка Гапка” знаменита. Із-за деяких міркувань містимо лише її закінчення:

Та однак діпісти оті клятї

Скрізь гукали їй, що аж гуло:

„Тітко Гапка! Генеральські шати

На тобі — як на свині сідло!”

М. Махнівський, Париж. Усе прийшло і згодом помістимо. В адміністрації все полагоджено.

І. Процик, Б. Пишете, що не розумієте Барки. Не робіть собі з цього великої трагедії, бо Барка сам себе не розуміє.

Гнат Дядюренко. „Еміграційна весна” задовга і запізно прийшла. Присилайте щось інше.

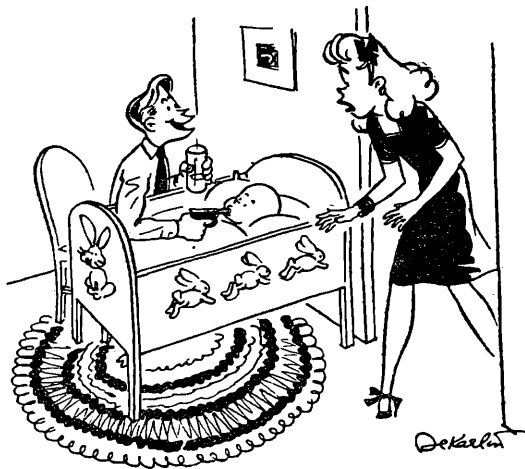
І. Горицвіт, Інг. Писати вмієте, тільки Вам таланту бракує.

В ДОБІ КОНЦЕПЦІЙ

Батьки і діти.

— ВИВЧАЙ ЧУЖІ МОВИ! ЛЮДИНА БЕЗ МОВИ, НЕМОВ ЛЮДИНА БЕЗ ЯЗИКА! —

PIC, New York.

“Darling, this water pistol works much better than the bottle.”

Words:

darling	(дАалинг)	— люба, серденько
this	(дзис)	— цей, ця, це
water	(уОтеа)	— вода; водяний
pistol	(пистл)	— пістоля
to work	(уОак)	— працювати
works	(уОакз)	— працює, ділає
s		— закінчення 3-ої особи однини теперішнього часу
much	(мач)	— багато, значно
better	(бЕТба)	— краще
than	(дзен)	— як, чим, ніж
the bottle	(дзе ботл)	— пляшка

VERY SIMPLY

She: “You know, dear, you hold that umbrella over me just as nicely as before we were married. In fact, you are even more careful.

He: “I have to pay for your dresses now.

Words:

very	(вЕри)	— дуже
simply	(сИмпли)	— просто
you know	(ю нОу)	— ти знаєш
dear	(дІа)	— дорогий, любий
you hold	(ю гОулд)	— ти тримаєш
that	(дзет)	— отой, ота, ото; вживається замість: цей, ця, це
umbrella	(амбрЕла)	— парасоля
over me	(Оувба мі)	— надо мною
just as	(джАст ез)	— так само
nicely	(нАйсли)	— гарно
as before	(ез бифОа)	— як перед тим, коли;
we were	(уІ уОа)	— ми були
married	(мЕрид)	— одружений
in fact	(ин фЕкт)	— вправді, дійсно
you are	(ю Аа)	— ти є
even	(івч)	— навіть
more	(мОа)	— більше
careful	(кЕафул)	— обережний
he	(гі)	— він
I have	(Ай гев)	— я маю; мушу
to pay	(ту пЕй)	— платити
for	(фОа)	— за
your	(йОа)	— ваш, ваші; твій, твої
dress	(дрес)	— сукня
s, es		— закінчення іменників у множині
now	(нау)	— тепер

AT SCHOOL

— If you please, sir, can a little boy be punished for what he has not done? — asked one of the boys as soon as the teacher entered the schoolroom.

— No, certainly not — answered the teacher.

— Well, I have not done my arithmetics to-day, sir — said the boy.

Words:

at school	(ет скул)	— в школі
if you please	(иф ю пліз)	— будь ласка, прошу вас
sir	(сОа)	— пан; пане
can	(кен)	— можу, може
a little boy	(Ей лити бОй)	— малий хлопечь
be punished	(бі пАништ)	— бути покараним
what	(уОт)	— то, що
he has not done	(гі гез нот дАн)	— він не зробив
	(ту аск)	— спитати
asked	(аскт)	— спитав
ed		— закінчення минулого часу для всіх осіб
one of	(уАн ов)	— один з
as soon as	(ез сун ез)	— так скоро, як; як тільки
the teacher	(дзе тІчОа)	— учитель
to enter	(ту ЕнтОа)	— вийти
the schoolroom	(дзе скУлрум)	— клася
no	(нОу)	— ні
certainly not	(сОатенли нОт)	— очевидно, що ні
to answer	(ту Ансеа)	— відповісти
well	(уЕл)	— нуж, отже
I have not done	(Ай гев нот дан)	— я не зробив
arithmetics	(арИстметикс)	— арифметика
my arithmetics	(МАЙ арИстметикс)	— моя рахункова задача
to-day	(тудЕй)	— сьогодні
said	(сед)	— сказав

Переховуйте перероблені лекції, бо відтак слів і з'ясовань, які ми вже подавали, не будемо вдруге повторювати.

NOT TOO EARLY

— What time do you get up in the morning?

— As soon as the first rays of the sun come in at my window.

— Is that not a bit too early?

— No, you see, my room faces south-west.

Words:

too	(ту)	— занадто
early	(Оали)	— рано, вчасно
what time	(уОт тАйм)	— в котрій годині; коли
do	(ду)	— робити (тут це допоміжне дієслово запитання перекладати не треба)
to get up	(ту гет Ап)	— вставати
the morning	(дзе мОанинг)	— ранок
in the morning		— ранком
the first	(дзе фОаст)	— перший
ray	(рЕй)	— промінь
of	(ов)	— прийменник 2-го відмінку
the sun	(дзе сан)	— сонце
to come in	(ту кам Ин)	— приходити
at	(ет)	— при, у
my	(МАЙ)	— мій, моя, мое
window	(уИндоу)	— вікно
is	(из)	— є
a bit	(Ей бит)	— трохи
you see	(ю сі)	— ти бачиш, розумієш
room	(рум)	— кімната
to face	(ту фЕйс)	— виходити на
south- west	(сАутс- уЕст)	— південний захід

Ukrainian Magazine „Komar”, The Hedgehog,
Weekly. — Authorization No. UNDP 222. — Publisher:
J. Lycholit, Munich, Rosenheimerstrasse 46-a. — Printer:
K. M. Lipp, Munich, Frühlingstr. 24. — Circul.: 4.000 copies.

НАВІТЬ У ПЕКЛІ БЕЗРОБІТТЯ

І дивиться чортяка все, коли то батька наднесе...